

UN RAIG D'ESPERANÇA EN LA FOSCOR

Paraules que s'emporta el vent
sonen com una remor a la llunyania
no he acabat de sentir-les bé
ni sé ben bé quin sentit tenien.

Tot al voltant és fosc
és aquesta nit tan severa
que no deixa entrar els rajos del sol
ni tan sols una petita esclatxa.

Grans sorolls al meu voltant
destorben la meva ànima
no hi ha pau ni humanitat
sinó una guerra malsana.

I jo penso, fins on hem arribat?
com és que l'evolució
no ens ha fet caminar
cap a un món millor?

Mentre uns veuen la llum
altres viuen en la nit
i essent el món de tots
sembla que no es pugui compartir.

La guerra, la fam, la malaltia
són com estar a la fosc,
com és que el radiant dia
llueix només al mateix lloc?

Aquesta nit somiava,
somiava que podia volar,
que al sol i a les estrelles arribava
i la seva claror podia agafar

en una ampolla de vidre
guardada amb molta cautela,
com un magnífic trofeu,
i tornava de nou a la terra.

En tornar volia anar
cap a la part fosca de la terra
per poder-la il·luminar
i en dia transformar la nit eterna.

Però aquella nit va ofegar
l'ampolla de llum que portava
no es veia més enllà
de la meva mà que il·luminava.

Però estant allà tota trista
veient que sola no podia
vaig veure una petita llum
més enllà, a la llunyania.

Aquella llum junt a la meva
i una altra que es va apropar
aquella nit tan fosca
va començar a il·luminar.

I com un llampec enorme
moltes més se'ns van ajuntar
esquinçant aquella nit freda
i fent-la tornar en un dia clar.

Queien les muralles aixecades
sota aquesta llum tan potent
tots ens donàvem la mà,
tots érem un mateix ser.

Obro els ulls, comença un nou dia
un raig d'esperança llueix al meu cor
em sento feliç, faig un somriure:
és possible canviar entre tots!

Pseudònim: Espurna